

Namn och Bygd 2, 1914, s. 8). — Namnet **kuikbiarn** finnes även, ristat på samma sätt, i inskriften L 680 Grillby, Villberga sn. Förleden är sannolikt adjektivet isl. *kvikr* 'levande', mindre troligt *Kvīg-*. Jfr dock U 42.

14—20 i **kuiki** avser med all sannolikhet gården Körlinge i Össeby-Garns sn, omkring 3 km. S om Karby, såsom redan Peringskiöld har antagit: »NB. Kölinge straxt här hoos beläget». Namnet skrives *kølinge* 1318 SD 3, s. 366. Vokalen i rotstavelsen är sannolikt lång, och 16 u betecknar sålunda $\bar{o}$.

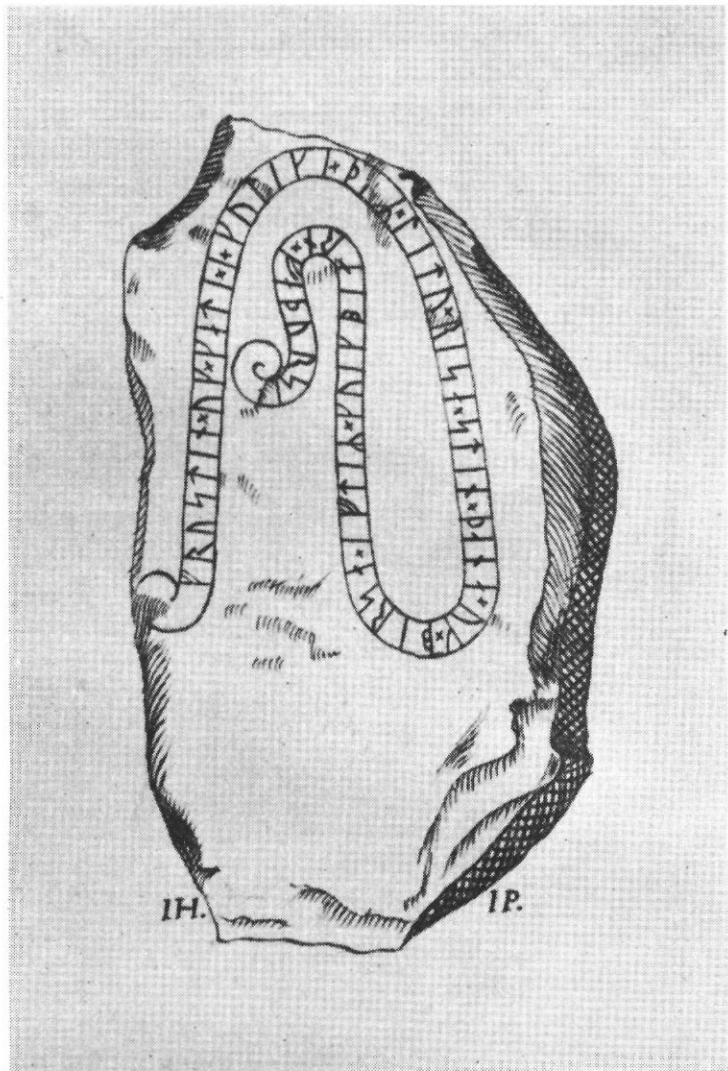

Fig. 186. U 189. L. Karby, Össeby-Garns sn.
Efter teckning av Peringskiöld.

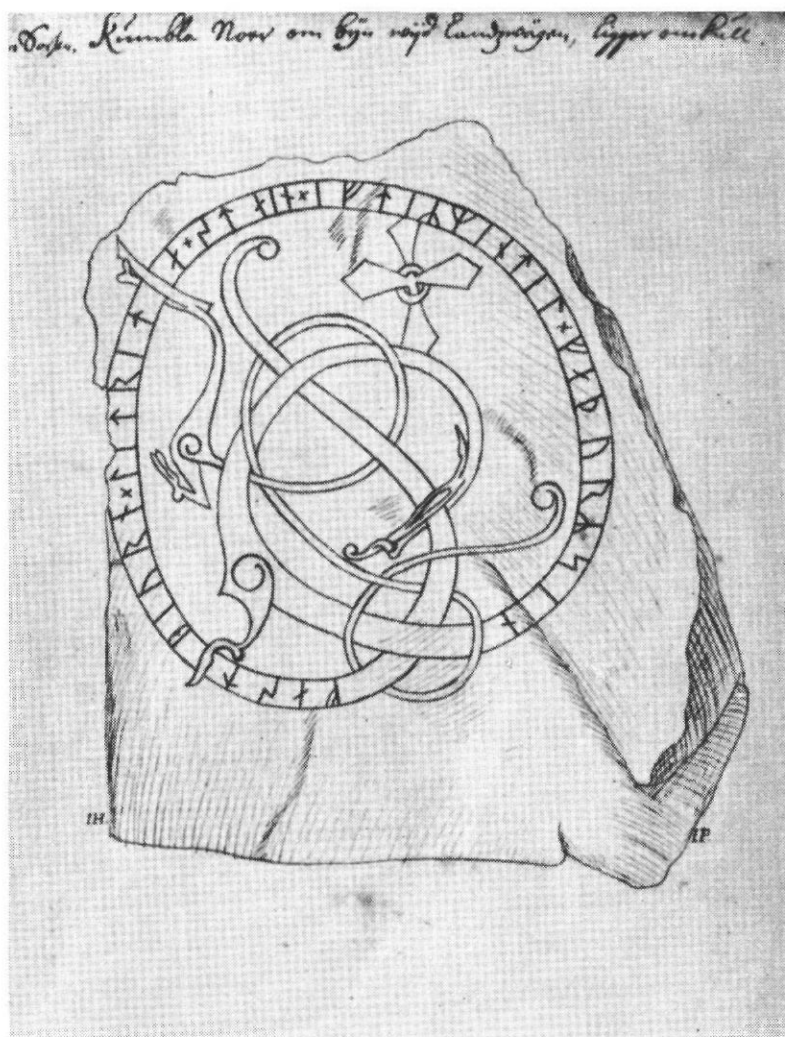

Fig. 187. U 190. Kumla, Össeby-Garns sn.
Efter teckning av Peringskiöld.

190. Kumla, Össeby-Garns sn.

Pl. 121.

Litteratur: B 238, L 599, D 2:165. J. Hadorph, *Resejournal* (i: Peringskiöld, *Monumenta* 3); J. Peringskiöld, F 1 5:1 n:r 28, *Monumenta* 3, bl. 33; O. Celsius, SR s. 138; UFT h. 10 (1882), s. 219; E. Brate, *Anteckningar* (ATA)

Äldre avbildningar: Peringskiöld, teckning (i F 1 5:1), träsnitt (i F 1 5:1, *Monumenta* 3 och B 238); Dybeck a. a.; Brate foto 1916 (ATA).

Runstenen fanns enligt Hadorph »wid Kumla», enligt Peringskiöld vid »Kumla Norr om byn-wijd landzwägen, ligger omkull». Dybeck fann den »i ett dike utmed landsvägen vid torpet Nyqvarn på Kumla egor». Platsen är utmärkt på Geologiska kartbladet »Lindholm». Stenen har sedan blivit flyttad och står nu rest mitt på gårdsplanen till Stångberga skola. Torpet Nyqvarn ligger o. 50 m. därifrån, på andra sidan vägen.

Grå granit. Höjd 2,26 m., bredd 1,78 m. Ytan är jämn. Ristningen är tämligen grunt huggen, men tydlig och väl bevarad.

Inskrift:

× fastbiurn × lit rita × stain × iftir mintil × faþurr sin
5 10 15 20 25 30 35 40

Fastbiorn let retta stæin æftir Myndil, faður sinn.

»Fastbjörn lät uppresas stenen efter Myndel, sin fader.»

Till läsningen: Alla runor äro fullt säkra. Intet sk finnes efter 12 t, 26 r, 38 r, 41 n. Inga stungna runor förekomma. Den yttre slinglinjen är borta vid runorna 10—13 lit r, men bst i 10 l och 12 t äro bevarade.

Peringskiöld saknar sk vid inskriftens början. 5 b är felaktigt tecknat, närmast som ett p, med ett kort streck från bst:s mitt i riktning mot hst. — Dybeck saknar likaledes sk framför 1 f. Bst i 12 t äro borta.

Om namnet *Fastbiorn* se Sö 237 och E. Wessén, *Nordiska namnstudier*, s. 99. — 27—32 mintil är säkerligen samma namn som på en annan uppländsk runsten (L 687 Honungsby, Vallby sn) tecknas muntill, sålunda sannolikt *Myndill*. Detta namn är f. ö. icke känt från svenska källor. I ett par isländska sagor förekommer det (jämte *Mundill*) som fingerat mansnamn. Troligen är *Myndill* en kortnamnsbildning till mansnamn på -mundr.

191. Morsta, Össeby-Garns sn.

Litteratur: B 236, L 598. Ransakningarna 1667—84; J. Hadorph, *Resejournal* (i: Peringskiöld, *Monumenta* 3); J. Peringskiöld, *Monumenta* 3, bl. 33; UFT h. 10 (1882), s. 218.

Avbildningar: P. Helgonius och J. Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds *Monumenta* och B 236).

Om runstenen finnas i *Ransakningarna* följande uppgifter: »På Moorsta Egor Vthi een Haga finnes en Runasteen medh Runaskrift, der omkring finnas och många Steenlagde grundar så som liknälser af Jettekulor och griffter». Enligt Hadorph fanns den i »Morsta skogsbacke», enligt Peringskiöld i »Morsta Siöhage söder om vägen». Den är numera förkommen.

Stenen var ett fragment, den nedre vänstra delen av en runsten, som synes ha varit ganska stor.

Inskrift (enligt Helgonius):

× krukr × auk × tia ... þurr sin ku ...
5 10 15 20

Krokr ok Dia[rfr] ... [fa]ður sinn go[ðan].

»Krok och Djärv ... sin gode fader.»

Till läsningen: Av sista runan finnes hst i behåll, jämte ett stycke av en bst, utgående ett stycke nedanför hst:s topp, på h. sidan. Runan har otvivelaktigt varit u, icke r. Inskriftens tre r-runor ha bst utgående från hst:s topp (jämför även r-runorna i U 190), under det att bst i 3 och 13 u utgår ett stycke ned på hst.

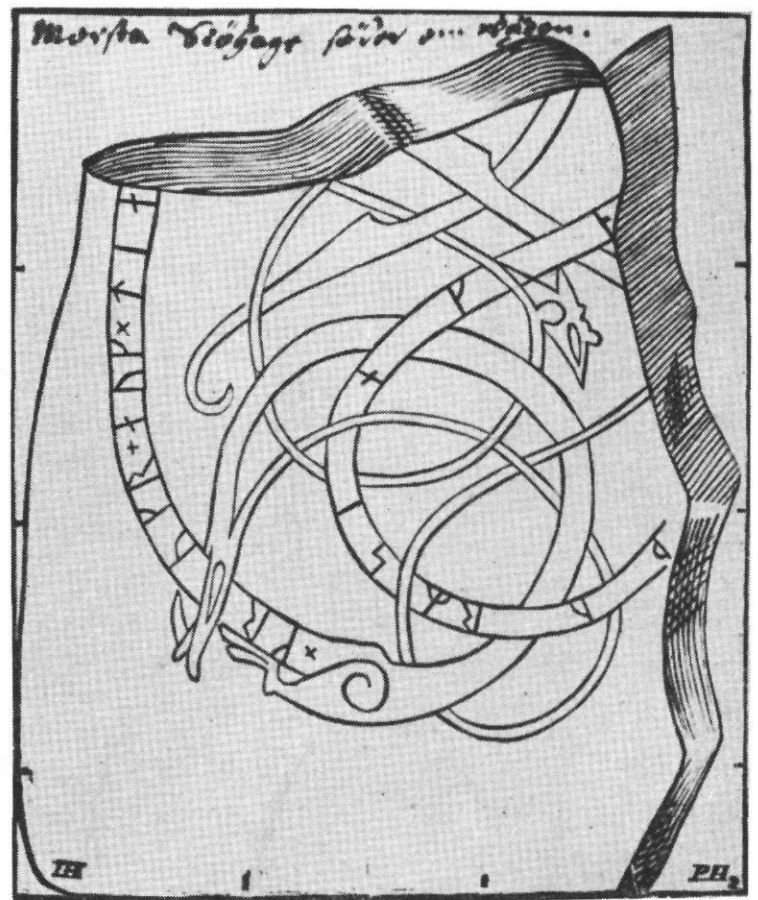

Fig. 188. U 191. Morsta, Össeby-Garns sn. Efter B 236.